

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Leto 1924.

Ljubljana, 27. novembra 1924.

Štev. 8.

57.

NOV ODLOK SV. PENITENCIARIJE (ODD. ZA ODPUSTKE) O PORCIUNKULSKEM ODPUSTKU.

A. A. S. 1924 str. 345 i. d.

Decretum de normis in concedenda et lucranda Indulgentia Portiunculae.

Ut septimi pleni saeculi ab condito feliciter amplissimo Minorum Ordine et memoria et fructus quam diutissime permanerent, fel. rec. Pius Pp. X, Litteris motu proprio die IX mensis iunii anni MDCCCCX datis, benigne concessit, ut eo ipso dumtaxat saeculari anno, Portiunculae Indulgentia, quam vocant, ad alias proferri posset ecclesias atque oratoria, quae de Ordine Minorum non essent. necessarias atque opportunas ad rem facultates singulis locorum Ordinariis tribuendo.

Verum, id per insequentem annum, cum eiusdem indulgentiae lucranda dies haud longe abesset, evenit, ut ad Supremam S. Officii Congregationem, cui tum munus moderandarum indulgentiarum incumbere, innumerabiles undique perferrentur libelli, quibus postulabatur, placeret Apostolicae Sedi, aut indulta ante a quovis data prorogare aut nova eius generis largiri, ut, quo praestantissimo ecclesiis sane multis frui licuerat beneficio, id deinde postea fruendum consisteret. Iamvero Emi ac Rmi PP. Inquisitores Generales, cum sibi visum esset Christi fidelium vota posse utiliter admitti atque expleri, censuerunt certas quasdam leges praestitui oportere, ad quas Indulgentia Portiunculae in posterum concederetur. Ne tamen Ecclesiae filii, usquedum eiusmodi leges conderentur, tam insigni beneficio carerent, iidem Emi Patres, decreto die XXVI mensis maii anni MDCCCCXI lato, quod tamdiu valeret quoad aliquid aliud decerneretur, concessionem antea factas facultatesque Ordinariis locorum tributas sine die prorogarunt.

Opus a S. Congregatione S. Officii inchoatum Sacra Poenitentiarum Apostolica, cuius nunc est indulgentiarum concessionem usumque moderari, perficiendum cum sibi pro munere suo sumpsisset, re accurate perpensa, haec, quae sequuntur, ad Indulgentiam Portiunculae quod attinet, in posterum servanda esse decrevit:

I. Ut veneratio, qua Assisiense de Portiuncula Sacellum fideles prosequuntur, nihil unquam capiat detrimenti, immo etiam cotidie magis augeatur, in nulla ecclesia nulloque oratorio, vel Franciscalis cuiuslibet Instituti, quod a memorato Sacello minus distet quam infra n. V praescribitur, haec Indulgentia altero die mensis augusti lucriferi in posterum queat, etsi id antehac licuit, nisi ab iis tantum qui domum ecclesiae vel oratorio continentem incolant, modo tamen aut physice aut moraliter impediuntur quominus ad idem Portiunculae Sacellum se conferant.

II. Perpetuae huius Indulgentiae concessionones, adhuc quoquo modo factae, integrae in posterum sunt, ea tamen condicione, ut normae, hoc decreto futuris concessionibus moderandis statutae, omnino serventur, si eam unice excipias quae ad distantiam pertinet.

III. Indulta omnia temporaria, scilicet aut certum tempus aut sine die aut ad beneplacitum a quovis legitime concessa, inde a die XXXI mensis decembris vertente anno abrogata habeantur ac cessent. Quodsi nova in futurum indulta alicunde postulari contingat, libelli, ad Sacram Poenitentiarium mittendi, ratio non habebitur, nisi Ordinarius loci preces commendet omnibusque perpensis de vera concessionis opportunitate atque utilitate testificetur.

IV. Si quando privilegium huius Indulgentiae largiendum sit, aedes sacrae praeferantur, quae B. Mariae Virgini Angelorum vel Francisco Assisiensi dicatae sint aut in quibus aliqua sedem habeat e Confraternitatibus seraphicis; quae aedes sicubi desint, templa cathedralia vel parochialia ceteris plerumque anteponantur.

V. Ecclesiae vel publica oratoria ut privilegio hoc locupletentur, distent oportet tria, ut vocant, chilometra ab aliis ecclesiis vel oratoriis quae ad aliquem Franciscalem Ordinem pertineant aut eodem privilegio fruuntur.

VI. Si qua peculiari de causa haec Indulgentia semipublicis oratoriis concedenda videatur, eadem unquam ne faveat nisi communitati vel coetui fidelium, in cuius commodum oratoria illa erecta sint.

VII. Ordinariis locorum, parochis et ipsis rectoribus aedium sacrarum, in quibus privilegium insit, facultas esto, si quidem iustis de causis id expedire iudicarint, pro altero mensis augusti die, qui dominicus non sit, substituendi, ad Indulgentiam lucrandam, diem dominicum proxime insequentem.

VIII. In iisdem ecclesiis vel oratoriis, quamdiu, ex praescripto, invisentibus, Indulgentiae acquirendae causa, fidelibus patebunt, tamdiu Reliquiae S. Francisci Assisiensis vel B. Mariae Virginis, aut saltem Imago vel statua eiusdem Sancti vel B. Mariae Virginis Angelorum, venerationi fidelium propositae maneat. Publicae praeterea preces ibidem pro Summo Pontifice universaque militanti Ecclesia, pro haeresum extirpatione peccatorumque conversione, pro pace et concordia omnium populorum, Deo adhibeantur, quo tempore id fieri opportunius videbitur; sacerque iste ritus, praemissis tum B. Mariae Virginis Angelorum et Seraphici Patriarchae invocatione, tum Litanis Sanctorum, Eucharistica benedictione absolvatur.

IX. Qui Indulgentiam Portiunculae lucrari cupiat, is admissa sua confiteatur, ab iisque, si opus sit, absolutus, sacra de altari libet; ecclesiam vel oratorium, privilegio ditata, invisat, precesque ad mentem Summi Pontificis de more fundat, idest saltem sexies Pater, Ave et Gloria in unaquaque earum visitationum, quas ad indulgentiam iterum iterumque impetrandam rite peragat.

X. Altero mensis augusti die vel die dominico proxime insequenti, condicionibus superiore n. IX statutis eos quoque stare oportet, si velint Indulgentiae compotes fieri, qui reliquis per annum diebus eo fruuntur indulto, ut sola sex Pater, Ave et Gloria recitatione, praeter alias, etiam Portiunculae Indulgentiam lucrari queant.

Quae quidem omnia Ssmus Dominus Noster Pius divina Providentia Pp. XI, in audientia die XVI mensis maii subscripto Cardinali Poeniten-

tiario Maiori impertita, adprobavit promulgarique iussit. Contrariis quibuslibet, etiam specialissima atque individua mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae ex Aedibus Sacrae Poenitentiariae, die X mensis iulii, anno MDCCCXXIV.

O. CARD. GIORGI, Poenitentiarius Maior.

Silvius Fagiolo,
S. Poenit. Apost. a Secretis.

Na temelju tega odloka se je možnost dobiti porciunkulski odpustek jako utesnila. Vse ne za trajno podeljene pravice cerkvam izgube moč z dnem 31. decembra 1924. Škofje nimajo več pravice določati cerkve, v katerih se more dobiti porciunkulski odpustek. Nova podelitev te milosti pristoji sv. penitencijariji, na katere je nasloviti prošnje, ki jih priporoči škof, ako so dani pogoji, navedeni v dekretu.

58.

INŠTRUKCIJA GLEDE POGREBA SAMOMORILCEV.

Slučaji samomora se množe na žalost od tedna do tedna; rodbine samomorilcev pa zahtevajo večkrat — nepoznavajoč zadevnih kanoničnih predpisov — cerkveni pogreb, kar spravi župnika lahko v prav neprijeten položaj.

Da bo vladalo glede takih pogrebov enotno postopanje po vsej škofiji, izdaje Ordinariat sledeče pojasnilo, oziroma inštrukcijo:

Že rimski Ritual (tit. VI, c. 2, n. 3) sponira, da more izvršiti samomorilec svoj nesrečni čin

- a) ob desperationem vel iracundiam, ali pa
- b) ex insania.

Ako je storjen samomor iz obupa ali strastvene razburjenosti, zabranjuje Ritual eksekvijske, nisi (suicidae) ante mortem dederint signa poenitentiae; če je torej tak samomorilec še pred smrtjo dal kaka znamenja spokornosti, mu Ritual ne odreka cerkvenega pogreba.

Tudi v Codexu (Can. 1240, § 1) se nahaja ista klavzula, samo da zakonik, ko našteva vzroke samomora, ne omenja več izrečno »desperatio« in »iracundia«, marveč ima besedilo: qui se ipsi occiderint *deliberato consilio*, govori torej o premišljenem samomoru sploh, ne da bi pri tem specificiral afekte, radi katerih naj bi čin smatrali nepremišljenim in dosledno neuračunljivim.

Iz tega je sklepati, da pojmuje Codex »insanijo«, ki jo omenja Ritual, v bolj širokem pomenu: kot duševno zmedenost sploh, bodisi trajno, bodisi trenutno.

V kolikor je samomor in casu particulari posledica duševne zmedenosti ali pa sad deliberatae voluntatis, bo vselej quaestio facti concreti.

Če je n. pr. samomorilec vršil vedno svoje krščanske dolžnosti in je proti vsakemu pričakovanju napravil konec svojemu življenju, bo smel župnik sponirati, da je čin izvršen v trenutni duševni zmedenosti.

Večkrat pa župnik take zmedenosti ne bo mogel sponirati, oziroma bo težko o njej sodil; zato se bo moral zanesti v mnogih slučajih na zdravniško pričevalo.

Glede takega spričevala naj veljajo sledeča navodila:

a) ako gre za samomorilca, o katerem ni nič znano, da bi bil prej na umu bolan (ta slučaj se često ponavlja) in družina želi cerkveni pogreb, naj zahteva župnik formalno zdravniško spričevalo (kolek 20 Din), ki ga naj shrani v pisarni; na podlagi tega spričevala sme dovoliti preprost cerkveni pogreb;

b) Ako dva zdravnika izjavita pismeno, da je bil samomorilec že dalj časa živčno težko bolan in ga je vsaj eden od podpisanih zdravnikov dalj časa pred smrtjo zdravil, mu sme župnik priznati vsa officia funebria;

c) ako je notorično, da je umrlí boleval na insania mentis (n. pr. bil je več časa v umobolnici), naj ga župnik pokoplje brez nadaljnega raziskovanja secundum ritum consuetum;

d) v slučaju dvoma, naj se obrne župnik na škofijstvo: permanente dubio, cadaver sepulturae ecclesiasticae tradatur, ita tamen ut removeatur scandalum. Can. 1240, § 2. — Prim. Ušeničnik, Past. bogoslovje II 702.

59.

VOJNI GROBOVI ITALIJANSKIH VOJNIH UJETNIKOV IZ SVETOVNE VOJNE.

Kr. generalni konzulat italijanski v Ljubljani je poslal semkaj pod št. 95 z dne 5. nov. 1924 sledeči dopis:

Čast mi je naprositi naslov, da blagovoli po možnosti in čimprej mogoče semkaj sporočiti, v katerih krajih v Sloveniji so pokopani italijanski vojaki-ujetniki izza časa svetovne vojne, in sicer:

1. ime kraja, kjer se nahajajo pokopani katerikoli italijanski vojni ujetniki z imeni teh;

2. ime pokopališč, kjer je pokopanih manj kot 10 trupel vojni ujetnikov in imena istih;

3. ime pokopališč (farnih), kjer je pokopanih več kot 10 trupel in vsa imena dotičnih.

Ako je v kakem kraju kako vojaško pokopališče, se naproša to posebej označiti in tudi imena dotičnih trupel, ki so bila pokopana tamkaj.

V naprej se zahvaljujoč najtopleje, prosim prečastiti ordinariat, da blagovoli sprejeti izraz mojega najodličnejšega spoštovanja.

Kr. generalni konzul:
Paterno.

Župnim uradom se naroča, naj zadevna poročila pošljejo čimprej ordinariatu.

60.

IZSELJEVANJE V ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIKE BREZ DOVOLJENJA.

Izseljeniški komisar kraljevine SHS v Zagrebu je poslal semkaj pod št. 11977 z dne 25. oktobra 1924 sledeči dopis:

Ker je po zanesljivih vesteh potrjeno, da vsi oni izseljenci, ki si prizadevajo priti v ameriške Zedinjene države na nepostaven način, to je, da skušajo iz kake druge ameriške države (n. pr. preko Kanade, Mehike, Kube) priti v Zedinjene države, navadno pri takih poizkusih nasedejo, ter jih oblasti Zedinjenih držav kaznujejo z ječo in de-

portacijo —, mi je čast naprositi visoki naslov, da v interesu naših in tako težko preizkušanih izseljencev na shodih in tudi sicer pouči ljudi, da se varujejo takega načina seljenja, ki je navadno brezuspešen in samo v škodo nepoučenega posameznika.

Dovoljujem si ob tej priliki v ilustracijo zgornjega navesti nekaj primerov.

Špiro Ničević, podanik kralj. SHS, se je izselil meseca aprila t. l. v Kanado. Po nekoliko mesecih je postal brezposeln in je z nekaterimi tovariši padel v past nekemu sleparju, ki jim je obetal, da jih za 10 dolarjev na osebo spravi v Zedinjene države preko reke, ki mejí na Kanado. Reveži so mu nasledli in se dali prepeljati s čolnom. Slepár jih je izkrcal in na mah izgínil s čolnom, oni pa so padli v roke obmejní policíji, ki jih je tirala v zapor. Črez šest mesecev, ki so jih prebili v ječi, so bili deportirani preko Kanade v domovino.

Švedski podanik Olav Karlsson, star 25 let, se je izkrcal 2. aprila v kanadski luki Halifax; švedska kvota je bila izčrpana, a on se je nadejal, da bo vseeno prišel čez mejo v Zedinjene države. Iz Halifaxa je odšel takoj v Fort Francis, Ontario, kjer je mednarodna meja. Od tam je šel preko mostu v International Falls, Minnesota, na ozemlje Zedinjenih držav, in sicer brez pregleda od strani doseljeniških oblasti. Mislil je že, da je na varnem, ker ni poznal sistema doseljeniške inspekcije. Stopil je na vlak, da bi odšel, kamor je nameraval, pa so za njim vstopili v vlak doseljeniški inspektorji, ki so ga aretirali in zaprli. V zaporu je čakal na obsodbo »velike porote«. Obsojen je bil 10. julija, spoznan za krivega in obsojen na leto in dan ječe v federalni kaznilnici v Leavenworthu, Kansas. Ko je odslužil kazen, je bil deportiran na Švedsko.

Pavel Kovařík in Jožef Benuška iz Češkoslovaške sta čula, da se pride v Ameriko tudi preko kvote, in sicer skozi Kanado. Odpotovala sta v Halifax, kjer sta se izkrcala 14. maja t. l. Od tam sta šla v Fort Francis, Ont., kjer sta najela ladjico, da bi se prepeljala preko reke na teritorij Zedinjenih držav. Na ameriški strani sta najela avtomobil, a na potu so doseljeniški nadzorniki ustavili avtomobil in oba aretirali. Obsojena sta bila na leto in dan zapora v federalni kaznilnici v Leavenworthu in za tem deportirana v domovino.

Šved Ivan Fransson se je pravitko izkrcal v Halifaxu z namenom, da se prepelje v Zedinjene države. Izbral si je Mineral Center, Minn., kot najvarnejšo točko za prehod v Zedinjene države. Toda tam mu je izseljeniški inspektor zabranil prehod. Ni ga ustrašilo, temveč šel je nazaj v Kanado, šel od tam ob obali reke dotlej, da je našel mesto, kjer se reka zožuje, in veliko hlodov, plavajočih po reki. Po poklicu drvarju se mu je posrečilo narediti iz hlodov nekaj most, po katerem je prešel reko. Srečno je dospel na mejo in se še ob pravem času ukrcal na ladjo »America«, ki se tam na potu iz Chicago Bay v Duluth navadno ustavlja. Vse je šlo po sreči, dokler ladja ni pristala v Duluthu. Tam pa ga je doseljeniški inspektor aretiral. Obsojen v ječo, je bil po prestani kazni deportiran domov, kakor drugi v zgornjih slučajih.

Johann Torp, star 45 let, doma iz Finske, je bil v Zedinjenih državah od l. 1905. do 1908. in pozneje od l. 1910.—1913. Finska kvota je izčrpana, zato se je odločil, da gre preko Kanade v Zedinjene države, ker so mu rekli, da je prav lahko priti brez inspekcije preko meje. Izkrcal se je v Halifaxu in nekaj mesecev delal v Kanadi. Ko je mislil, da nihče več nanj ne misli, gre nekega dne k reki, ki mejí na Zedinjene države blizu Raines, Minnesota, si zgradi splav in prebrodi reko. Na najbližnji železniški postaji je stopil v vlak, a kmalu se je pojavil izseljeniški inspektor in ga aretiral. Bil je kaznovan in deportiran, kakor vsi drugi.

Anterie Kinnen, prav tako Fincec, ni hotel riskirati, da bi ga v New Yorku radi izčrpane kvote zavrnil. Odšel je zato iz Evrope v Quebec, od tam pa v St. William, Ont., kjer je šel po »vizum« na ameriški konzulat. Tam so mu povedali, da je Finska kvota izpolnjena in da zato ne more v Zedinjene države. Pa njemu se ni hotelo čakati v Kanadi boljše prilike; stopil je zato v avtobus, ki vozi preko mostu v Zedinjene države. Doseljeniški inspektor mu vstop zabrani, toda on se nekoliko oddalji, najde ladjo, preide reko in stopi na ameriška tla. Hodil je kakih 10 milj in nato ponovno »stopil v avtobus, ki vozi v Duluth. Na poti ga je zajel obmejní policist. Se isti dan je bil obložen in drugi dan obsojen na leto in dan zapora v federalni kaznilnici. Ko je odsedel, je bil deportiran na Finsko.

Karl Glade, enako iz Finske, ni mogel dobiti víza za Zedinjene države, zato je šel v Kanado. Izkrcal se je v Quebecu in gre v Fort Francis, Ont. Tu ostane tri dni, dokler se mu nekdo ne ponudi, da ga za 5 dolarjev prepelje preko reke v Zedinjene države. Sredi noči je srečno preplovil reko in ostal do jutra v International Falls, Minn. Stopil je nato v avtobus, ki vozi v Virginia, Minn. Policija ga je zajela v vozu. Po enoletnem zaporu v kaznilnici je bil deportiran.

Ista usoda je zadela Finca Aapo Aho, ki je potom splava, ki ga je sam naredil, prebrodil reko Rainy River. Od tam se je z železnico peljal v Duluth, in bil med potjo aretirán.

Sledeči slučaj dokazuje, da niti s pomočjo ondi bivajočih ljudi ni mogoče preiti mejo neopažen. Neki doseljenik se je pismeno dogovoril s svojim rojakom, Jakobom

Kallis, ki je ameriški državljani in stanuje v državi Michigan. Ta je prišel v Kanado preko mostu v Fort Francis, Ont., in se tam sestal z dvema svojima rojakoma, kakor so se bili dogovorili. Najeli so ladjico, ki jih je za dva dolarja prepeljala na ameriško stran meje. A kmalu je vse tri zajel doseljeniški inšpektor. Oba inozemca sta bila obsojena na leto in dan zapora v federalni kaznilnici in nato deportirana, Američan pa na leto zapora in na globo 200 dolarjev.

Pa takih slučajev je mnogo. Tudi mnogo naših rojakov je, ki so na ta način padli v nesrečo. Ljudje, ki so poskušali svojo srečo iz Kube in Mehike, so doživljali ista razočaranja, in nekaterikrat še hujšo usodo.

Kdor svetuje ljudem iti z zvižajo preko meje v Zedinjene države, je s svojo vsega obsojanja vredno lahkomišljenostjo riskiral usodo drugih; in tisti, ki ljudi zavaja, je brezvesten zločinec brez primere.

Pri tej priliki se opozarjajo ljudje tudi na to, da obstoje v svrhu takega »šverca« izseljenikov Z. D. A. posebna društva (agencije) izven države, ki imajo na vesti propast mnogoterih naših ljudi.

Šef izseljeniškega komisarijata:

Dr. Fedor Aranicki, m. p.

O tem se obveščajo župni uradi v svrhu pouka ljudstva.

61.

RAZNE OBJAVE.

Matične izpiske brez kolka in taks je izdajati v svrhu socialnega zavarovanja strankam za okrožni urad za zavarovanje delavcev v Ljubljani. Na dokumentih je označiti: »Za uporabo okrožnega urada za zavarovanje delavcev«. — Enako je izdajati matične izpiske brez kolka in taks in validom, kadar jih potrebujejo radi invalidnih podpor. Tudi na teh listinah je označiti namen: »Po členu 6 t. 6 zakona o taksah v svrhu invalidne podpore oproščeno taks«.

Prosvetna zveza v Ljubljani prosi naj bi se zbral material v svetovni vojni padlih in ali umrlih vsled naporov vojne službe v tujini ali doma. Ker morejo potrebne podatke dati le župni uradi, naj se zaprošeni izkazi posameznih župnij pošljejo ordinariatu do konca februarja 1925.

Direktorij za l. 1925 je dotiskan. Ker šk. ordinariatu še niso došla naročila zanj (prim. Letopis 1924, str. 264), naj dekanijški uradi čimprej naznanijo, koliko izvodov potrebujejo za dekanijo.

Letopis za l. 1924. Ker skoraj gotovo prihodnje leto ne bo izšel letopis škofije v takem obsegu kakor l. 1924, ampak se bo izdal le kratek osebni seznam, in ker je Letopis za l. 1924 radi krajevnih in drugih podatkov važen, se gg. duhovnikom sporoča, da je tega letopisa še precej v zalogi. Po znižani ceni stane en izvod Din 40.—.

Orglarska šola. Vkljub ponovnim opominom dolguje še večje število župnih uradov prispevke za imenovano šolo, nekateri župni uradi celo par let. Šola se bori z gmojnimi težkočami, tako da včasih še mesečnih izdatkov ni mogoče kriti. Dotični župni uradi se še enkrat opozarjajo na to.

Stare knjige. Pri škof. ordinariatu povprašujejo večkrat znanstveniki, ali bi se dobila ta ali ona starejša knjiga, važna za versko, kulturno ali slovstveno zgodovino našega naroda. Ker je mogoče, da je v raznih cerkvenih arhivih najti kaj starejših zadevnih knjig, naj župni uradi pregledajo arhive in knjižnice in v pozitivnih primerih sestavijo v doglednem času seznam ondi se nahajajočih knjig ter ga semkaj pošljejo.

62.

POPOLNITEV KAT. VOJNEGA DUHOVNIŠTVA.

Apostolski vojni vikariat SHS prosi pod št. 1776 z dne 12. nov. 1924 za objavo sledečega razglasa:

»V katoliškem vojnem svečeništvu je popolniti tri izpraznjena mesta katol. nižjega vojnega svečeništva III. razreda. Prejemki okrog Din 2000.— mesečno (odvisno od osnovne plače doslužjenih let v dušnem pastirstvu) in 27 m³ drv na leto.«

Kdor bi hotel za eno teh mest prositi, naj prošnjo, naslovljeno na ministrstvo vojne in mornarice in opremljeno s potrebnimi dokumenti, pošlje čimprej ordinariatu.

63.

OGLAS.

Na prošnjo škof. ordinariata, naj bi se v umobolnici na Studencu ustanovilo mesto kurata, je g. inšpektor ministrstva za narodno zdravje v Ljubljani z dopisom z dne 30. septembra 1924 št. 7789 odgovoril, da je pristojnemu ministrstvu staval predlog, da v proračunu za leto 1925/23 uvrsti mesto kurata na Studencu. Mogoče pa je za tekoče proračunsko leto postaviti honorarnega kurata z mesečno nagrado od Din 1000.—, prostim stanovanjem, kurjavo in razsvetljava.

Gg. duhovniki, ki bi imeli zmožnost in voljo posvetiti se dušeskrbstvu umobolnih, naj se javijo ordinariatu. Eden izmed pogojev je: najmanj pet let službe v dušnem pastirstvu.

64.

KONKURZNI RAZPIS.

Razpisujejo se župnije Babno polje, Topla reber in Goriče.

Prošnje za imenovane župnije je nasloviti na škofijski ordinariat v Ljubljani.

Kot zaključni rok za vlaganje prošenj se določa 20. december 1924.

65.

ŠKOFIJSKA KRONIKA.

Cerkveno odlikovanje. Univ. profesor dr. Matija Slavič, t. č. dekan teol. fakultete v Ljubljani, je bil imenovan za papeškega prelata (praelatus domesticus S. S.).

Za opata cistercijanov v Stični je bil izvoljen prior p. dr. Avguštin Kostelec in benediciran dne 9. novembra 1924.

Kanonično umeščena sta bila: Karel Čerin na proštijo kolegiatnega kapitlja v Novem mestu, dne 5. oktobra 1924; Peter Koprivec na župnijo Breznico, dne 18. oktobra 1924.

Za dekana novomeške dekanije je bil imenovan prošt Karel Čerin.

Podeljene so bile župnije: Sv. Vid nad Cirknico Janezu Puclju, župn. upravitelju tam (umeščen 1. oktobra 1924); Ig Janezu Klemen-

čiču, kaplanu v Mengšu (umeščen 20. oktobra 1924); Stari trg pri Ložu Jerneju Hafnerju, kaplanu pri Sv. Petru v Ljubljani (umeščen 2. novembra 1924); Svibno Antonu Selanu, kaplanu v Trziču (umeščen 15. novembra 1924).

Za župna upravitelja sta bila imenovana in premeščena: Ivan Gogaia, kaplan v Poljanah, za župnijo Stara Oslica; Pavel Klemenčič, kaplan v Kranjski gori, za župnijo Grčarice.

Za ekskurendo-upravitelje sta bila imenovana: Anton Žnidaršič, kaplan v Starem logu za Toplo reber; Ivan Mikš, župnik na Trsteniku za Goriče.

Premeščeni so bili: Anton Rovtar, župni upravitelj na Igu, za kaplana v Št. Jernej; Anton Demšar, župni upravitelj v Starem trgu pri Ložu, v Mengeš; kaplani: Janez Pirkovič iz Ribnice v Poljane nad Škofjo Loko, Janez Črnilec iz Komende v Ribnico, Franc Gornik z Breznice v Komendo, Vincencij Gostiša iz Ribnice na Breznico, Karel Plot iz Kočevja v Ribnico, Vincencij Zor z Jesenic k Sv. Petru v Ljubljani, Janez Platiša iz Trebnjega na Jesenice, Kristijan Cuderman iz Toplic v Trebnje, Franc Vavpetič iz Trziča v Naklo, Franc Učakar iz Sv. Križa pri Litiji v Trzič, Janez Knafelj iz Škofje Loke v Dolenjo vas, Franc Kek iz Dragatuša v Škofjo Loko, Janez Raztresen z Dobrniča na Krko.

Nameščeni so bili za kaplane: Matija Jager v Sv. Križu pri Kostanjevici, Anton Dolinar v Trziču, Franc Lambert Ramšak v Dragatušu; Anton Zalokar v Št. Juriju pod Kumom; novomašniki: Valentin Benedik v Kočevju, Jožef Kreiner v Kočevski Reki in Janez Lončar v Dobrniču.

Sekulariziran in v kler ljubljanske škofije je bil sprejet p. Lambert Ramšak, O. F. M.

Izstopil je iz dušnega pastirstva Janez Demšar, kaplan v Dolenji vasi, in je vstopil v jezuitski red.

Ordinacije. V mašnika je bil posvečen Janez Lončar dne 26. oktobra 1924; subdiakoniat in diakonat je prejel fr. Salezij Glavnik O. F. M. (19. in 26. okt. 1924); subdiakoniat je prejel Franc Vogrinčič C. Sal.; nižje redove je prejel fr. Gabriel Zehentbauer, O. Cart. iz Pleterij.

Konkurzni župni izpit so dovršili: Anton Demšar, kaplan v Mengšu; Janez Dovč, kaplan v Horjulu; Franc Kanduč, župni upravitelj na Babnem polju; Alojzij Peček, kaplan v Stopičah; Andrej Stare, kaplan pri Sv. Petru v Ljubljani; Ivan Vilfan, kaplan v Polhovem gradu.

Umrli so: Janez Abram, župnik v Črnem vrhu nad Idrijo, dne 7. oktobra 1924 v starosti 54 let; Ivan Soukup, župnik v Stari Oslici, dne 15. oktobra 1924 v star. 57 let; Franc Skulj, župni upravitelj v Topli rebri, dne 8. novembra 1924, v starosti 49 let; Jernej Zupanc, župnik v Goričah, dne 22. novembra 1924 v starosti 69 let. — N. v m. p.

Škofijski ordinariat v Ljubljani, dne 27. novembra 1924.

Vsebina: 57. Nov odlok sv. penitenciarije (odd. za odpustke) o porciunkulskem odpustku. — 58. Instrukcija glede pogreba samomorilcev. — 59. Vojni grobovi italijanskih vojnih ujetnikov iz svetovne vojne. — 60. Izseljevanje v Združene države Amerike brez dovoljenja. — 61. Razne objave. — 62. Popolnitev kat. vojnega duhovništva. — 63. Oglas. — 64. Konkurni razpis. — 65. Škofijska kronika.

Izdajatelj šk. ordinariat. — Odg. urednik Josip Dostal. — Natisnila Jugosl. tiskarna.